

Komisja Wspólnot Europejskich wnosi do Trybunału o:

- 1) stwierdzenie, że nie przyjmując przepisów ustawodawczych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych w celu zastosowania się do dyrektywy 2000/34/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 czerwca 2000 r. zmieniającej dyrektywę Rady 93/104/WE dotyczącą niektórych aspektów organizacji czasu pracy, w celu objęcia sektorów i działalności wyłącz[onych] z tej dyrektywy, ⁽¹⁾ a w każdym razie nie zawiadamiając Komisji o takich przepisach, Wielkie Księstwo Luksemburga uchybiło zobowiązaniom, które na nim ciążyą na mocy art. 2 ust. 1 tej dyrektywy.
- 2) obciążenie Wielkiego Księstwa Luksemburga kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Termin transpozycji dyrektywy do krajowego porządku prawnego upłynął w dniu 1 sierpnia 2003 r.

⁽¹⁾ Dz.U. L 195 z 01.08.2000, str. 41.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony postanowieniem Landesgericht Korneuburg z dnia 13 stycznia 2005 r. w sprawie Plato Plastik Robert Frank GmbH przeciwko CAROPACK Handels GmbH

(Sprawa C-26/05)

(2005/C 82/21)

(Język postępowania: niemiecki)

W dniu 27 stycznia 2005 r. do sekretariatu Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynął wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym, złożony postanowieniem Landesgericht Korneuburg z dnia 13 stycznia 2005 r. w sprawie Plato Plastik Robert Frank GmbH przeciwko CAROPACK Handels GmbH.

Landesgericht Korneuburg zwrócił się do Trybunału o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

1. Pytanie zasadnicze: „Czy w rozumieniu dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 94/62/WE z dnia 20 grudnia 1994 r. producent opakowań handlowych, opakowań zbiorczych lub opakowań transportowych, czyli producent opakowań, jest zawsze podmiotem, który w ramach swej działalności zawodowej dokonuje połączenia lub zapewnia połączenie, bezpośrednio lub pośrednio, towarów z wyrobami przeznaczonymi na opakowania oraz czy odpowiedź

na to pytanie ma zastosowanie również do toreb z uchwytem? Czy producent (dostawca) wyrobów wymienionych w art. 3 ust. 1 zdanie pierwsze, czyli wyrobów przeznaczonych do przechowywania i ochrony wszelkich towarów oraz ich przewozu, dostarczania i prezentacji, a także wyrobów „nie zwrotnych”, przeznaczonych do tych samych celów jest producentem (dostawcą) materiałów opakowaniowych (wyrobów opakowaniowych), a nie producentem opakowań handlowych, opakowań zbiorczych lub opakowań transportowych (producent opakowań – por. odpowiednie pojęcia w art. 3 ust. 11 dyrektywy)?”

2. Jeżeli odpowiedź na pytanie zasadnicze będzie twierdząca - pierwsze pytanie dodatkowe: „Czy zatem producent toreb z uchwytem nie jest producentem opakowań handlowych, opakowań zbiorczych lub opakowań transportowych, ale producentem materiałów opakowaniowych (wyrobów opakowaniowych)?”
3. Jeżeli odpowiedź na pierwsze pytanie dodatkowe będzie twierdząca - drugie pytanie dodatkowe: „Czy ustawodawstwo Państwa Członkowskiego przewidujące pod groźbą kary, że producent materiałów opakowaniowych, w szczególności toreb z uchwytem, musi albo zaakceptować ich zwrot albo brać udział w systemach zbiórki i odzysku tych toreb, chyba, że obowiązek ten zostanie przejęty na dalszym etapie dystrybucji i że producenci materiałów opakowaniowych uzyskają ważną deklarację w tym względzie, jest sprzeczne z prawem wspólnotowym, a w szczególności z zasadą równości, zakazem ustanawiania nieuzasadnionych obiektywnie ograniczeń swobody działalności gospodarczej i zakazem zakłócania konkurencji?”

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony postanowieniem Finanzgericht Hamburg, wydanym w dniu 5 stycznia 2005 r. w sprawie Elfering Export GmbH przeciwko Hauptzollamt Hamburg-Jonas

(Sprawa C-27/05)

(2005/C 82/22)

(Język postępowania: niemiecki)

W dniu 27 stycznia 2005 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynął wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony postanowieniem Finanzgericht Hamburg, wydanym w dniu 5 stycznia 2005 r. w sprawie Elfering Export GmbH przeciwko Hauptzollamt Hamburg-Jonas.

Finanzgericht Hamburg zwrócił się do Trybunału o udzielenie odpowiedzi na następujące pytanie:

Czy złożone w zgłoszeniu wywozowym oświadczenie o wspólnotowym pochodzeniu towarów objętych refundacją należy do informacji, do których może mieć zastosowanie kara na podstawie art. 51 ust. 2 w zw. z art. 5 ust. 4 rozporządzenia (WE) nr 800/1999? ⁽¹⁾

⁽¹⁾ Dz.U. L 102, str. 11

Odwołanie od wyroku Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich (czwarta izba) z dnia 10 listopada 2004 r. w sprawie T-164/02, Kaul GmbH przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego, wniesione przez Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (inny uczestnik postępowania przed Izbą Odwoławczą OHIM: Bayer AG) dnia 28 stycznia 2005 r. (faks z dnia 25 stycznia 2005 r.). Drugą stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą OHIM była Bayer AG

(Sprawa C-29/05 P)

(2005/C 82/23)

(Język postępowania: niemiecki)

W dniu 28 stycznia 2005 r. (faks z dnia 25 stycznia 2005 r.) do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynęło odwołanie od wyroku Sądu Pierwszej Instancji (czwarta izba) z dnia 10 listopada 2004 r. w sprawie T-164/02, Kaul GmbH przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego, wniesione przez Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory), reprezentowany przez A. von Mühlendahl, wiceprezesa Urzędu i G. Schneidera, członka Wydziału Postępowanie Sądowe w Dziedzinie Własności Intelektualnej. Innym uczestnikiem postępowania przed Izbą Odwoławczą OHIM była Bayer AG.

Wnoszący odwołanie wnosi do Trybunału o:

1. uchylenie zaskarżonego wyroku;
2. przekazanie sprawy do Sądu celem rozstrzygnięcia w przedmiocie dalszych zarzutów;
3. obciążenie innych uczestników postępowania kosztami postępowania odwoławczego.

Zarzuty i główne argumenty

1. Sąd naruszył art. 43 ust. 2 rozporządzenia Rady (WE) nr 40/94 z dnia 20 grudnia 1993 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz. U. 1994, L 11, str. 1) oraz zasadę 16 ust. 3 i zasadę 20 ust. 2 rozporządzenia Komisji (WE) nr 2868/95 z dnia 13 grudnia 1995 r. wykonującego rozporządzenie Rady (WE) nr 40/94 w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz. U. 1995, L 303, str. 1), zobowiązując Izbę Odwoławczą Urzędu w myśl zasady ciągłości funkcjonalnej do uwzględnienia nowych danych szczegółowych stanu faktycznego oraz nowych dowodów w postępowaniu w sprawie sprzeciwu również wtedy, gdy strona postępowania nie przedstawiła tych okoliczności oraz dowodów Wydziałowi Sprzeciwów w wyznaczonym przez ten wydział terminie. Wywieziony przez Sąd z zasady ciągłości funkcjonalnej obowiązek oceny w ramach postępowania *inter partes* materiałów powołanych po raz pierwszy przed Izbą Odwoławczą nie znajduje uzasadnienia w przepisach rozporządzenia nr 40/94 ani rozporządzenia wykonującego.
2. Sąd naruszył art. 74 ust. 2 rozporządzenia nr 40/94 zobowiązując Izbę Odwoławczą do uwzględnienia nowych danych szczegółowych stanu faktycznego i nowych dowodów, mimo iż terminy obowiązujące w postępowaniu przed Wydziałem Sprzeciwów mają charakter prekluzyjny i wnoszący sprzeciw nie przedstawił odnośnego stanu faktycznego i odnośnych dowodów w terminie wyznaczonym przez Wydział Sprzeciwów.
3. Sąd naruszył również art. 74 ust. 2 rozporządzenia nr 40/94 dopuszczając zastosowanie tego przepisu w postępowaniu odwoławczym jedynie, jeżeli nowe argumenty lub dowody zostały powołane po upływie terminu celem uzasadnienia odwołania.

Skarga wniesiona w dniu 28 stycznia 2005 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Wielkiemu Księstwu Luksemburga

(Sprawa C-30/05)

(2005/C 82/24)

(Język postępowania: francuski)

W dniu 28 stycznia 2005 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga Komisji Wspólnot Europejskich, reprezentowanej przez Claire Françoise Durand oraz Florence Simonetti, działające w charakterze pełnomocników, z adresem do doręczeń w Luksemburgu, przeciwko Wielkiemu Księstwu Luksemburga.